

Czwartek, 18 kwietnia 2019 r.

P8_TA(2019)0440

Negocjacje z Radą i Komisją w sprawie wniosku ustawodawczego dotyczącego uprawnień śledczych Parlamentu Europejskiego

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2019 r. w sprawie negocjacji z Radą i Komisją w sprawie wniosku ustawodawczego dotyczącego rozporządzenia o uprawnieniach śledczych Parlamentu Europejskiego (2019/2536(RSP))

(2021/C 158/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 14 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 226 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego w sprawie szczegółowych przepisów regulujących wykonywanie przez Parlament Europejski uprawnień śledczych i zastępującego decyzję 95/167/WE, Euratom, EWWiS Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾,
- uwzględniając odpowiednie ustępy zalecenia z dnia 13 grudnia 2017 r. dla Rady i Komisji w następstwie dochodzenia w sprawie prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania (rezolucja PANA, ust. 190–200) ⁽²⁾ oraz zalecenia z dnia 4 kwietnia 2017 r. dla Rady i Komisji w następstwie dochodzenia w sprawie pomiarów emisji w sektorze motoryzacyjnym (rezolucja EMIS, ust. 76–94) ⁽³⁾,
- uwzględniając decyzję Konferencji Przewodniczących z dnia 18 września 2014 r., zgodnie z art. 229 Regulaminu, o dalszym rozpatrywaniu w trakcie nowej kadencji Parlamentu wyżej wymienionego wniosku ustawodawczego dotyczącego rozporządzenia o uprawnieniach śledczych Parlamentu Europejskiego,
- uwzględniając trzy dokumenty robocze ⁽⁴⁾ Komisji Spraw Konstytucyjnych dotyczące wyżej wymienionego wniosku ustawodawczego,
- uwzględniając zastrzeżenia Rady i Komisji dotyczące tego wniosku ustawodawczego, wyrażone w piśmie do sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego, skierowanym dnia 4 kwietnia 2014 r. przez sekretarzy generalnych Rady i Komisji, oraz w pismach do przewodniczącego Komisji Spraw Konstytucyjnych, skierowanych: dnia 28 kwietnia 2015 r. przez pierwszego wiceprzewodniczącego Komisji, dnia 3 września 2015 r. przez luksemburską prezydencję Rady, dnia 13 października 2016 r. przez słowacką prezydencję Rady i dnia 25 października 2018 r. przez austriacką prezydencję Rady,
- uwzględniając debatę na posiedzeniu plenarnym w dniu 13 grudnia 2017 r., a w szczególności odpowiedzi estońskiej prezydencji Rady i Komisji na pytania do Rady i Komisji wymagające odpowiedzi ustnej (art. 128 Regulaminu), złożone w dniu 29 listopada 2017 r. przez Danutę Marię Hübner, w imieniu Komisji Spraw Konstytucyjnych, w sprawie uprawnień śledczych Parlamentu Europejskiego,
- uwzględniając debatę na posiedzeniu plenarnym w dniu 17 kwietnia 2019 r. w następstwie pytań do Rady i Komisji wymagających odpowiedzi ustnej (art. 128 Regulaminu), złożonych w dniu 22 stycznia 2019 r. przez Danutę Marię Hübner, w imieniu Komisji Spraw Konstytucyjnych, w sprawie wniosku ustawodawczego dotyczącego rozporządzenia o uprawnieniach śledczych Parlamentu Europejskiego ⁽⁵⁾,
- uwzględniając projekt rezolucji Komisji Spraw Konstytucyjnych (B8-0238/2019),

⁽¹⁾ Dz.U. C 443 z 22.12.2017, s. 39.

⁽²⁾ Dz.U. C 369 z 11.10.2018, s. 132.

⁽³⁾ Dz.U. C 298 z 23.8.2018, s. 140.

⁽⁴⁾ PE544.488v03-00, PE571.670v03-00 i PE630.750v01-00.

⁽⁵⁾ O-000003/19 i O-000004/19.

Czwartek, 18 kwietnia 2019 r.

- uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że już w pierwszym dokumencie roboczym przyjętym przez Komisję Spraw Konstytucyjnych (AFCO) w dniu 20 stycznia 2015 r. wskazano, iż „zastrzeżenia” wyrażone przez Radę i Komisję „nie powinny same w sobie stanowić przeszkody nie do przewyciężenia”, przy czym AFCO uznała, że „istnieją alternatywne rozwiązania i elastyczniejsze sformułowania, które pozwoliłyby na zaradzenie impasowi w sprawie rozporządzenia”, wskazując i proponując prezydencji Rady i Komisji dalsze działania: najpierw „polityczne negocjacje”, a następnie spotkania techniczne;
- B. mając na uwadze, że Rada odpowiedziała na tę propozycję, wykazując wolę i zaangażowanie w kontakty z Parlamentem, jednak pod warunkiem, że Parlament zajmie się najpierw problematycznymi i zasadniczymi zastrzeżeniami natury prawnej i instytucjonalnej;
- C. mając na uwadze, że AFCO przyjęła drugi dokument roboczy umożliwiający sprawozdawcy podjęcie dalszych kontaktów z Radą i Komisją w celu wynegocjowania sposobu zajęcia się wyżej wymienionymi zastrzeżeniami; mając na uwadze, że w związku z tym przyjęto nową strategię negocjacyjną, a w dniu 30 czerwca 2016 r. Radzie i Komisji przesłano dokument nieoficjalny, w którym opisano – wraz z argumentami politycznymi – możliwe rozwiązania na przyszłość;
- D. mając na uwadze, że w dniu 10 października 2016 r. trzy instytucje postanowiły kontynuować nieformalną wymianę poglądów między swoimi służbami prawnymi w celu dalszego wyjaśnienia wszystkich problemów prawnych i instytucjonalnych; mając na uwadze, że umożliwiło to Parlamentowi zaproponowanie nowego brzmienia rozporządzenia, przy czym główne rozbieżności polityczne pozostały otwarte;
- E. mając na uwadze, że mimo wykonanej pracy prawnej szefowie służb prawnych Komisji i Rady nie byli w stanie formalnie zatwierdzić dokumentu, który był wynikiem znakomitej pracy służb prawnych trzech instytucji, co doprowadziło do skutecznego zastoju w tej ważnej sprawie; mając na uwadze, że w związku z tym w dniu 13 grudnia 2017 r. na posiedzeniu plenarnym odbyła się debata pod auspicjami komisji AFCO w następstwie dwóch pytań wymagających odpowiedzi ustnej, po czym w dniu 3 maja 2018 r. komisja AFCO przekazała nowe brzmienie wniosku w formie dokumentu nieoficjalnego, co stanowiło formalne następstwo porozumienia pomiędzy przewodniczącą komisji AFCO i sprawozdawcą Ramónem Jáuregui Atondo a słowacką prezydencją Rady i Komisją z dnia 10 października 2016 r., w którym stwierdzono, że „w celu rozpoczęcia oficjalnych negocjacji konieczne jest przedstawienie nowego brzmienia projektu PE”;
- F. mając na uwadze, że Rada odpowiedziała w dniu 25 października 2018 r. na nowe brzmienie zaproponowane na podstawie prac prawnych przeprowadzonych przez służby prawne, doświadczenia dwóch komisji śledczych (EMIS i PANA) powołanych w trakcie ósmej kadencji oraz wniosku przyjętego przez Parlament w 2014 r.; mając na uwadze, że w swojej odpowiedzi Rada sformalizowała nową listę zastrzeżeń, wykraczającą poza opinię jej własnej służby prawnej, kwestionując dotychczasowe osiągnięcia i wymieniając główne problemy instytucjonalne dla Parlamentu, które trudno jest przewyciężyć; uważa, że postępując w ten sposób, Rada nie pozostawia żadnego pola manewru dla negocjacji, podczas gdy ideą dokumentu nieoficjalnego było w istocie to, że nowy tekst powinien rozpocząć negocjacje i dyskusje polityczne;
- G. mając na uwadze, że możliwość pociągania władzy wykonawczej do odpowiedzialności przez powoływanie komisji śledczych o rzeczywistych uprawnieniach do wzywania świadków i uzyskiwania dostępu do dokumentów jest nieodłączną cechą każdej izby ustawodawczej i podstawowym warunkiem podziału władzy w demokracji godnej tego miana;
- H. mając na uwadze, że wszystkie instytucje Unii Europejskiej regularnie zobowiązują się do szczerzej współpracy, którą trudno stwierdzić w przypadku omawianego rozporządzenia;
1. wyraża głęboki sprzeciw wobec postawy Rady (i Komisji), która po ponad czteroletnim okresie nieformalnych spotkań oraz wymiany pism i dokumentów nadal uniemożliwia zorganizowanie formalnego posiedzenia w celu omówienia na szczeblu politycznym możliwych rozwiązań zidentyfikowanych problemów, odmawia zatwierdzenia mandatu politycznego prezydencji Rady, który umożliwiłby spotkania o charakterze politycznym mające na celu rozwiązywanie najbardziej spornych kwestii i ustalenie, czy możliwe jest osiągnięcie porozumienia;

Czwartek, 18 kwietnia 2019 r.

2. zwraca się do przewodniczącego o zwrócenie uwagi przywódców politycznych na obawy Parlamentu dotyczące nieprzezwyciężenia przez Radę i Komisję zasady współpracy międzyinstytucjonalnej;
  3. sugeruje, aby Komisja Prawna zbadała możliwość przygotowania skargi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w związku z zasadą wzajemnej lojalnej współpracy między instytucjami (art. 13 ust. 2 TUE), a ponadto, w związku z powyższym, sprawdziła naruszenia przez Radę faktycznych ram prawnych komisji śledczych powołanych w bieżącej kadencji (PANA i EMIS) oraz złożyła sprawozdanie na temat;
  4. podkreśla, że w obecnym brzmieniu art. 226 akapit trzeci TFUE – który przewiduje „specjalną procedurę ustawodawczą” i wymaga zgody Rady i Komisji na przyjęcie rozporządzenia o uprawnieniach śledczych Parlamentu – nie zobowiązuje Rady i Komisji do prowadzenia negocjacji, ponieważ są one zobowiązane jedynie do wyrażenia lub odmowy wyrażenia zgody na wnioski Parlamentu, a nie do negocjowania go w celu osiągnięcia wspólnego porozumienia;
  5. zaleca, aby proces ustawodawczy wynikający z prawa inicjatywy ustawodawczej przyznanego Parlamentowi na mocy Traktatów musiał obejmować, w ramach porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa, wnioski o ustanowienie harmonogramu ustawodawczego dla danych inicjatyw, podobnie jak w przypadku zwykłej procedury ustawodawczej; podkreśla ponadto, że taka specjalna procedura ustawodawcza musi być zgodna z postanowieniami porozumienia międzyinstytucjonalnego dotyczącymi instytucjonalnego obowiązku negocjowania przez wszystkie trzy instytucje;
  6. zwraca się do Rady i Komisji, jeżeli nie są mogą wyrazić zgody na wniosek, o wznowienie negocjacji z nowo wybranym Parlamentem, wraz z uznaniem postępu, jakim jest nowe brzmienie wniosku przedstawionego w dokumencie nieoficjalnym i opartego na pracy służb prawnych trzech instytucji; uważa, że ów tekst jest bardziej uporządkowany i systematyczny niż ten przyjęty w 2014 r., zawiera te same uprawnienia śledcze, ale jest zaktualizowany zgodnie z doświadczeniami ostatnich lat i obecną rzeczywistością instytucjonalną;
  7. wzywa partie polityczne do dopilnowania, aby ich programy wyborcze wyrażały zaangażowanie tych partii na rzecz wniosku Parlamentu w sprawie nowego i zaktualizowanego rozporządzenia o jego uprawnieniach śledczych, oraz zachęca różnych czołowych kandydatów (Spitzenkandidaten), by zaoferowali publiczne i polityczne wsparcie w tej sprawie;
  8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz parlamentom państw członkowskich.
-